

ISSN 2738-1323

СТУДЕНТСКИ ПАРЛАМЕНТ

ВШССОВ у Кикинди

БРОЈ 7

СТУДЕНТСКА БАЈКА

ИЗДАЊЕ СЕПТЕМБАР 2023.

„Студентска бајка“

Лист студената Високе школе струковних студија за образовање
васпитача у Кикинди
Број 7

Оснивач и издавач

ВШССОВ у Кикинди

Студентски парламент ВШССОВ у Кикинди

Светосавска 57, Кикинда

Директор и главни уредник

др Ангела Месарош Живков

Уредништво

Уна Родић, председник Студентског парламента

Тања Бркљач, мастер

др Србислава Павлов

Лектор

Тања Бркљач, мастер

Редакција

Ана Вукобрат, мастер

др Миланка Маљковић

Студентска редакција

Никола Сабљић

Андреа Ранђеловић

Огњен Лукић

Наташа Барна Зорић

Татијана Барна

Кристина Божин

Марија Радовановић

Дизајн корица

Стефан Радин

Илустрација на насловној страни - цртеж „Кишни град“, ауторка
Милена Шкрбић.

Прелом

Стефан Радин

СТАВОВИ ИЗНЕТИ У ТЕКСТОВИМА ПРЕДСТАВЉАЈУ ИСКЉУЧИВО
ЛИЧНЕ СТАВОВЕ АУТОРА И НЕ ОДРАЖАВАЈУ НЕОПХОДНЕ СТАВОВЕ
РЕДАКЦИЈЕ.

Никола Халаи

ДУГ

Не кривим те што те више нема
Не бира човек своју задњу станицу
Ни воз којим ће поћи тамо негде
Кривим те због дуга

Не кривим те што те више нема
И што наших загрљаја неће бити
Кривим те што без тебе не могу
Кривим те због дуга

Не кривим те што те више нема
И што ми је свет без тебе сив
Сви би остали вечно да можемо
Кривим те због дуга

Не кривим те што те више нема
Дугујеш ми наше време
И још много речи и дела
Кривим те због дуга

Не кривим те што те више нема
Кривим те што сам остао сам
И што те у свему видим
Кривим те због дуга

Не кривим те што те више нема
И што ми сузама красиш дане
Али зато што те волим
Данас ти праштам дуг

РЕЗУЛТАТИ ЛИКОВНОГ И ЛИТЕРАРНОГ КОНКУРСА „ЧИТАМ, ДАКЛЕ ПОСТОЈИМ“

Комисија у саставу др Милорад Степанов, професор струковних студија, др Тамара Грујић, професор струковних студија, др Миланка Маљковић, професор струковних студија, Андреа Ранђеловић, студент треће године смера Струковни васпитач деце предшколског узраста и Сања Петков, студент прве године мастер струковних студија, донела је следеће одлуке:

- **НАГРАЂЕНИ РАД ИЗ КАТЕГОРИЈЕ ДЕЦЕ ПРЕДШКОЛСКОГ УЗРАСТА:**

Сара Кантар, 5.12.2017. ПУ „Делфин“ Нови Сад. Васпитачи Марија Видовић и Оља Барањ

- **НАГРАЂЕНИ РАД ИЗ КАТЕГОРИЈЕ СТУДЕНАТА:**

Уклапалица (зеца, сове, јежа и лисице) под темом „Свако има мајку своју“.

Наташа Барна Зорић, студенткиња друге године ВШССОВ у Кикинди, смер Струковни васпитач
деце предшколског узраста

- **НАГРАЂЕНА ПЕСМА:**

Вере Салонски, студенткиња прве године ВШССОВ у Кикинди, смер Струковни васпитач за традиционалне игре

НЕ БОЈ МЕ СЕ – ЈА САМ КЊИГА

Зашто ме се неко боји?
Неће чак ни да ме пипне!
Као да сам заражена, избегава, игнорише!

На мени прашина стоји,
али неће дуго, када
ручицама својим малим, отвориш ме и пригрлиш!

Чаролије, блага, знања
Све то имам, све то нудим
Зграби ме, прелистај, читај и упијај све што пише!

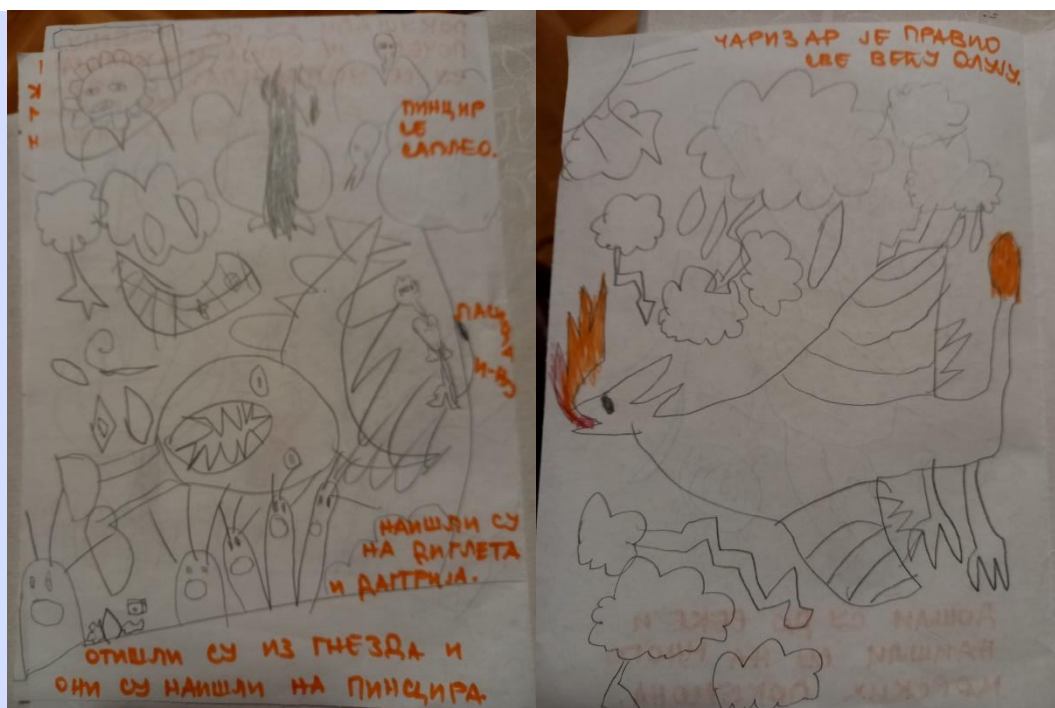
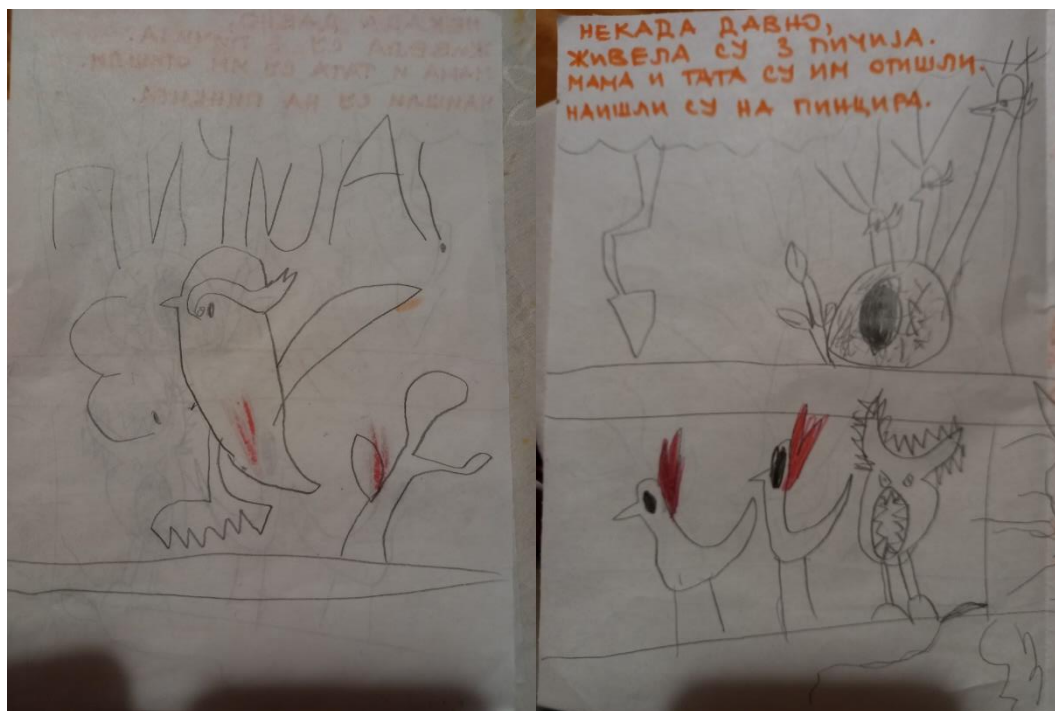
Пријатељ ћу теби бити
и саветник и сапутник!
Под јастуком, сваке ноћи, док ти спаваш, чекаћу те.

Подели ме, препричај ме!
Немој ме к'о тајну крити!
Ко се књиге боји, тај ће од незнања оболети!

- **НАГРАЂЕНЕ ПРИЧЕ СА ИЛУСТРАЦИЈАМА**

„3 пичија“

Аутор: Душан Студен, 6 година, вртић „Мала школа“, Сремска Каменица, васпитач Маргарета Адамовић

„Змај и лисица“

Аутор: Дуња Николовски, 6 година, вртић „Мала школа“ Сремска Каменица, васпитач Маргарета Адамовић

ПОХВАЛА

Марија Радовановић, студенткиња друге године ВШССОВ у Кикинди, смер Струковни васпитач
деце предшколског узраста - рад са старијом јасленом групом, отискивање јесењег лишћа

ПОХВАЛА

Предшколска установа „Делфин“, васпитна група васпитача Марије Видовић и Оље Барањ
Сара Вуковић, 6 година, Теодора Ковач, 6 година, Исидора Ковић, 6 година, Сали Масарани, 5
година, Лорена Педерђини, 6 година, Ника Кнежевић, 5 година

ПОХВАЛА

Предшколска установа „Мала школа“, Сремска Каменица, васпитна група Лисице (5-6 година),

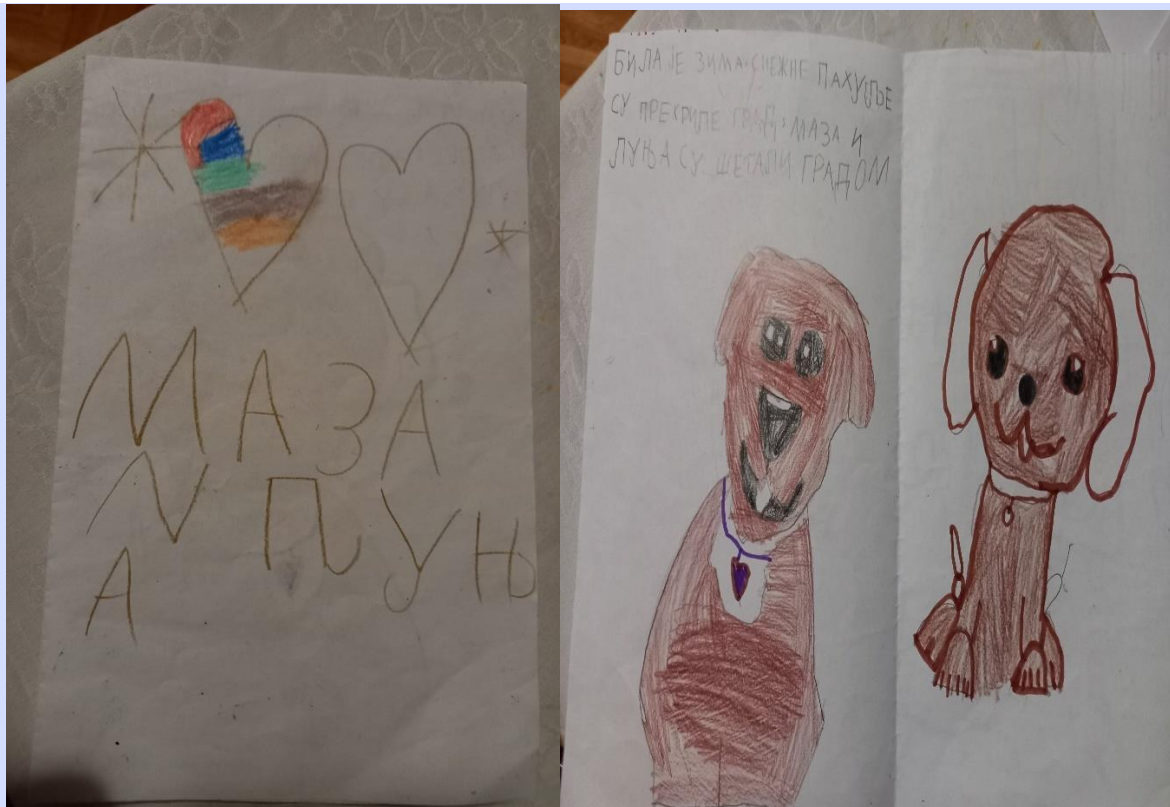
васпитач Маргарета Адамовић

„Књига маца“ Аутор: Драгана Јовановић, 5,5 година

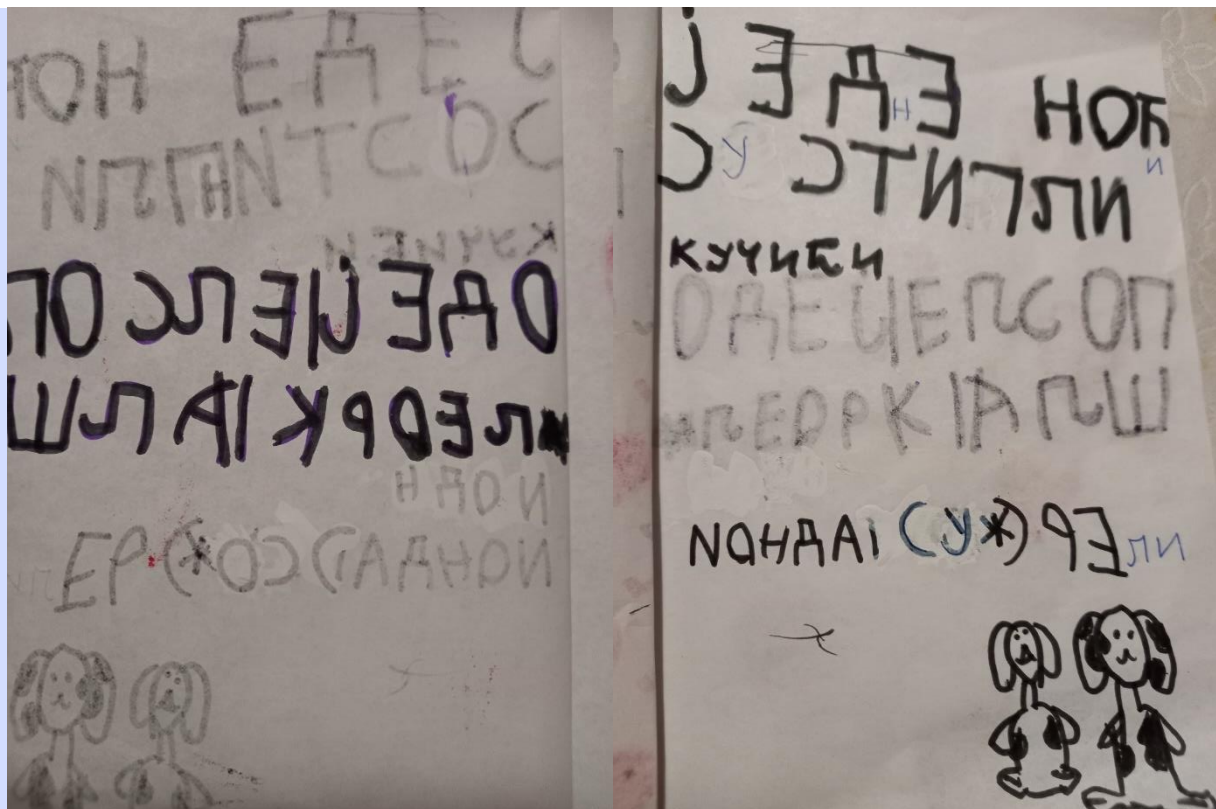
„Маза и Луња“

Аутор: Анастасија Лукајић, 6 година

„101 далматинац“

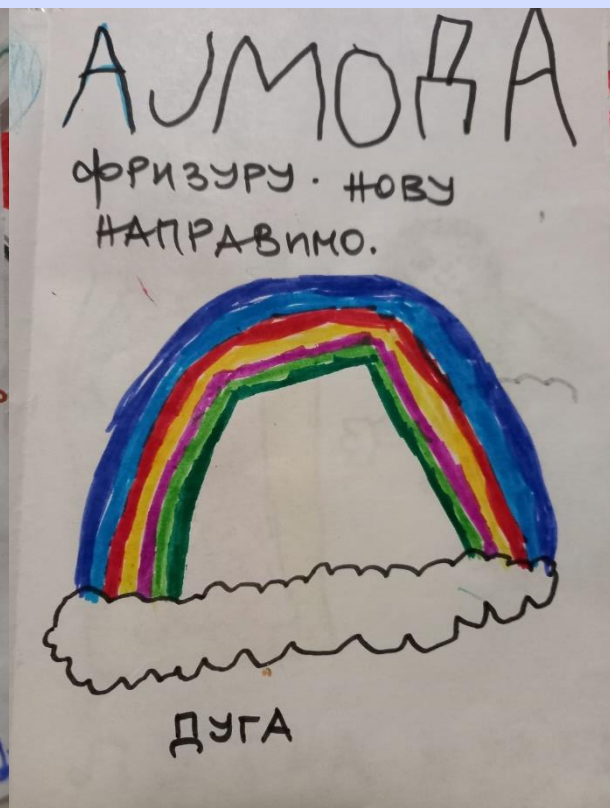
Аутор: Мила Лепојевић, 5,5 година

„Магичне лутке“

Аутор: Софија Максимовић, 6 година

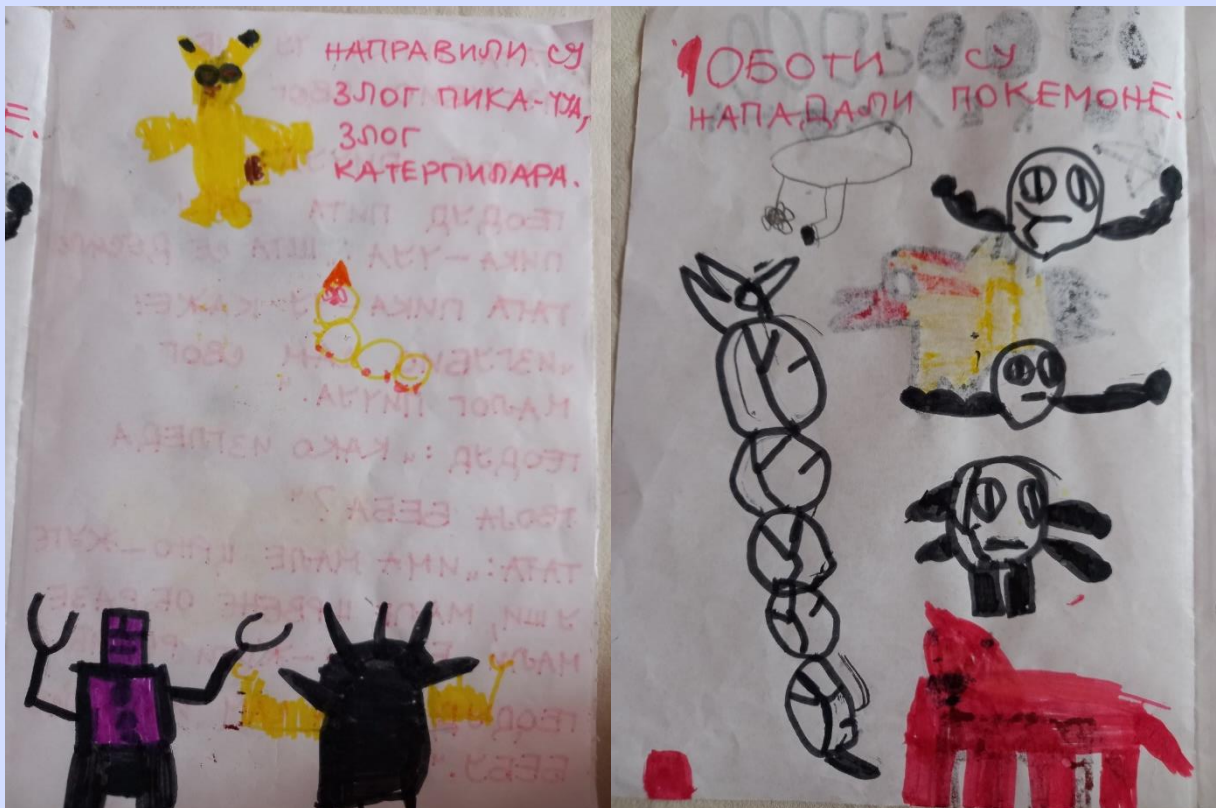
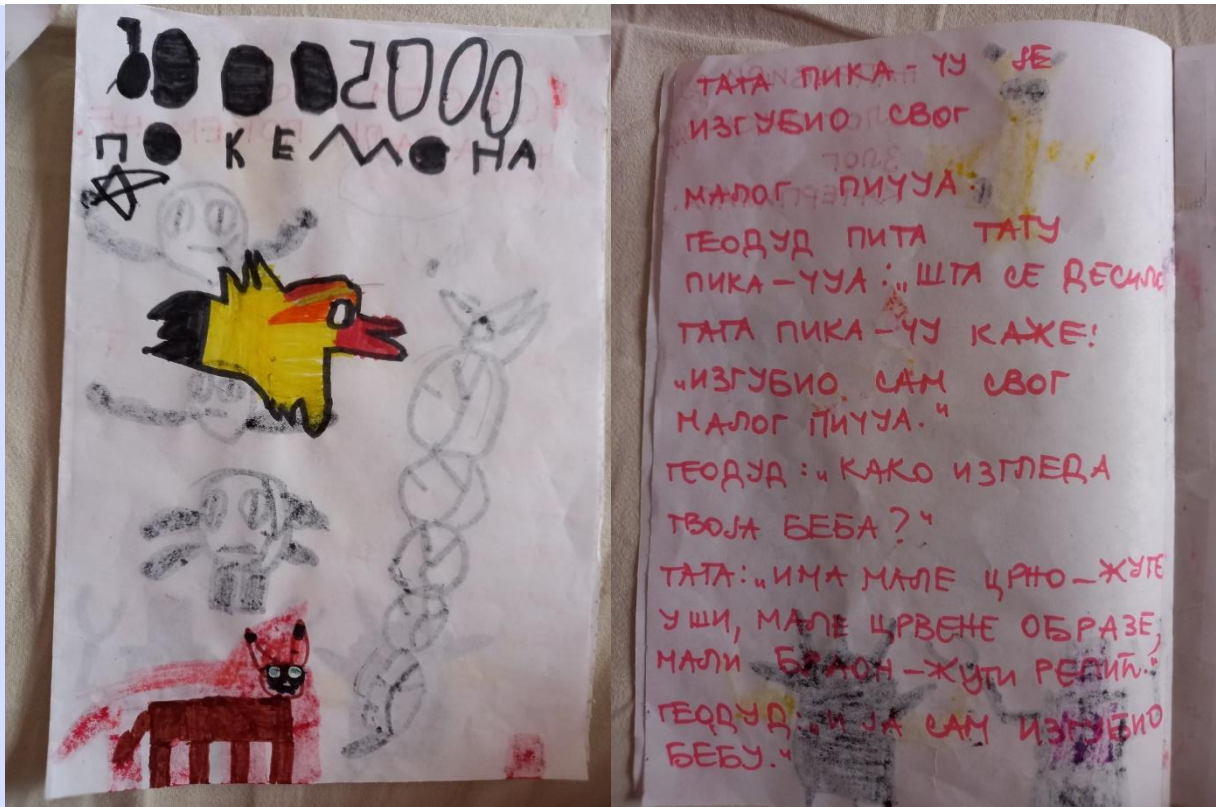
„Кад сам био мали - кад сам био велики“ или „Како је змај помогао маци“

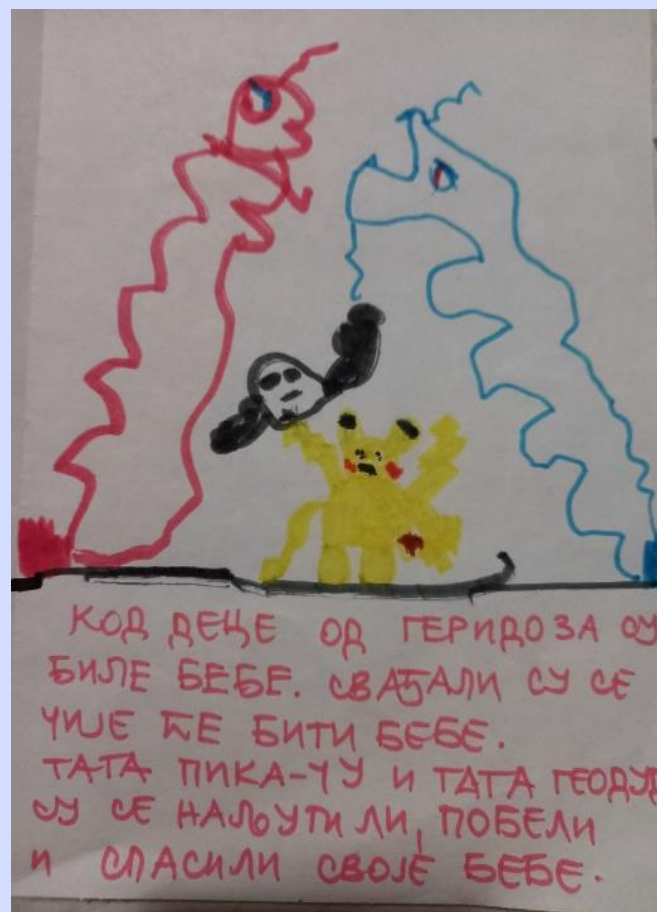
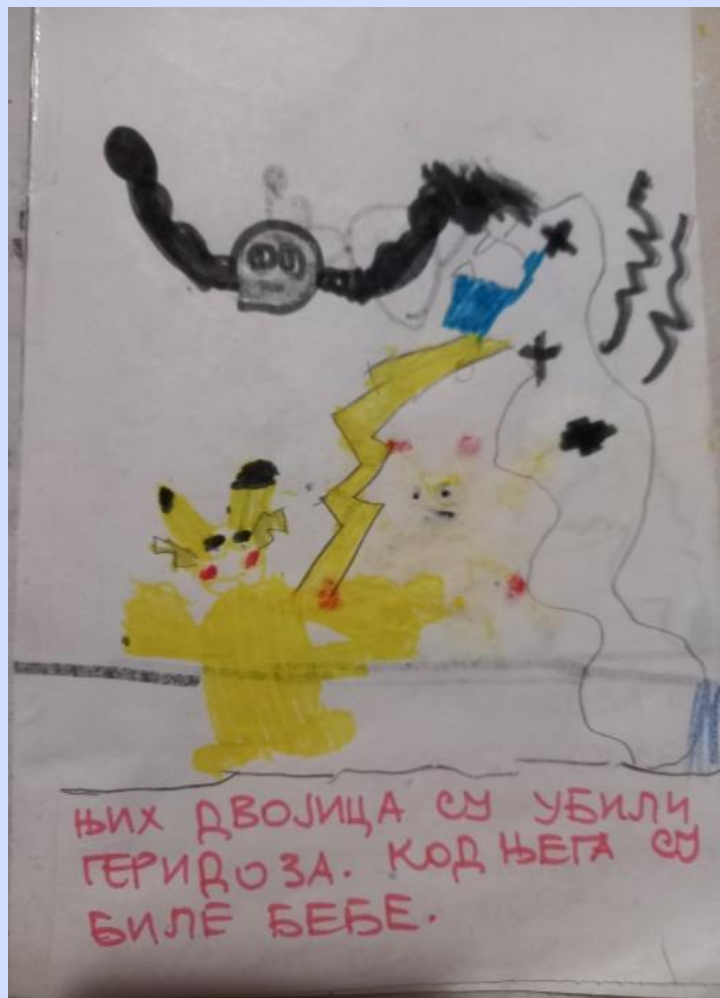
Аутор: Нађа Сологуб, 6 година

„5.000 Покемона“

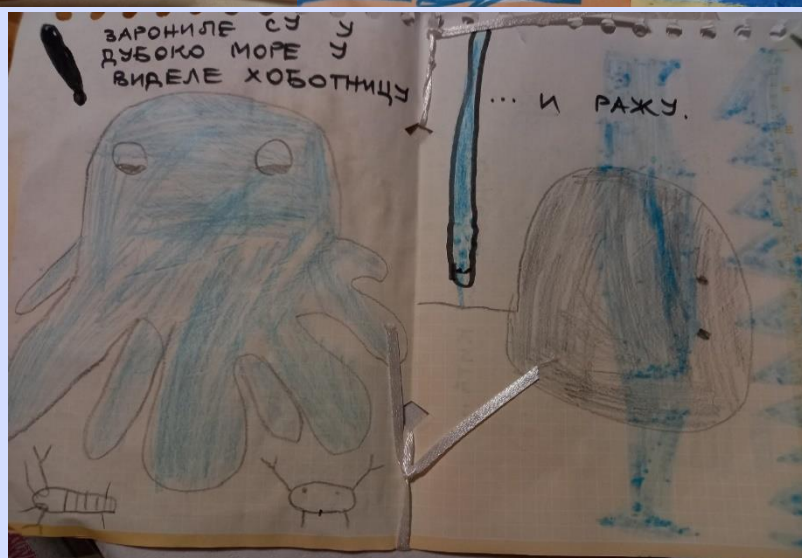
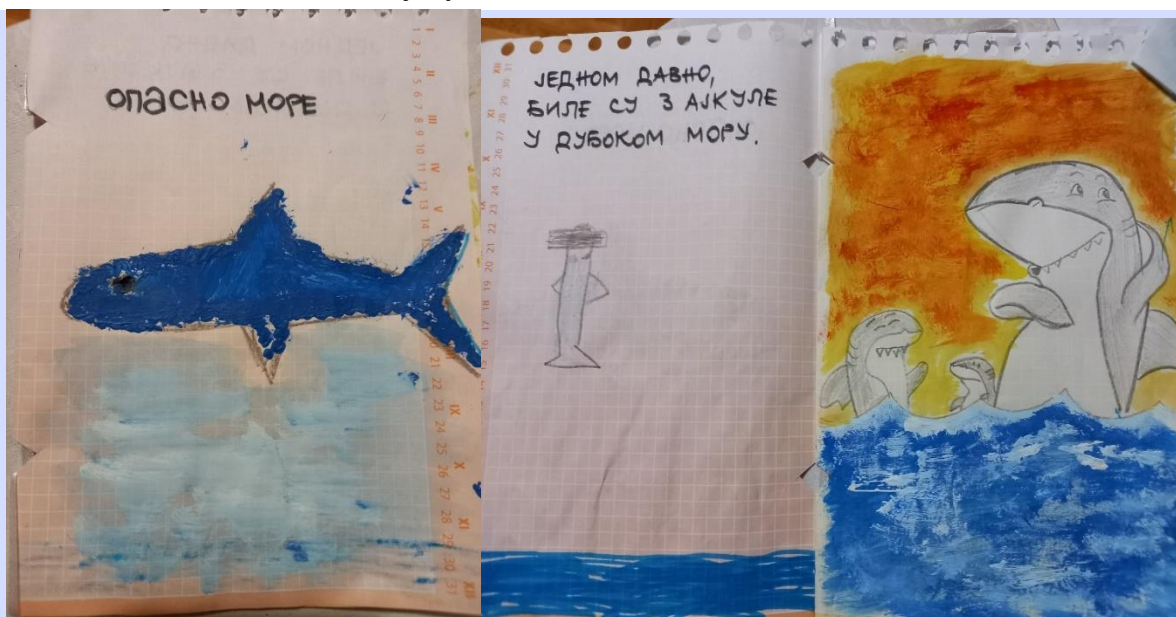
Аутор: Димитрије Срђанов, 6 година

„Опасно море“

Аутор: Јона Степанов, 6 година

„Књижара Лазарева“
Аутор: Лазар Јовановић, 5,5 година

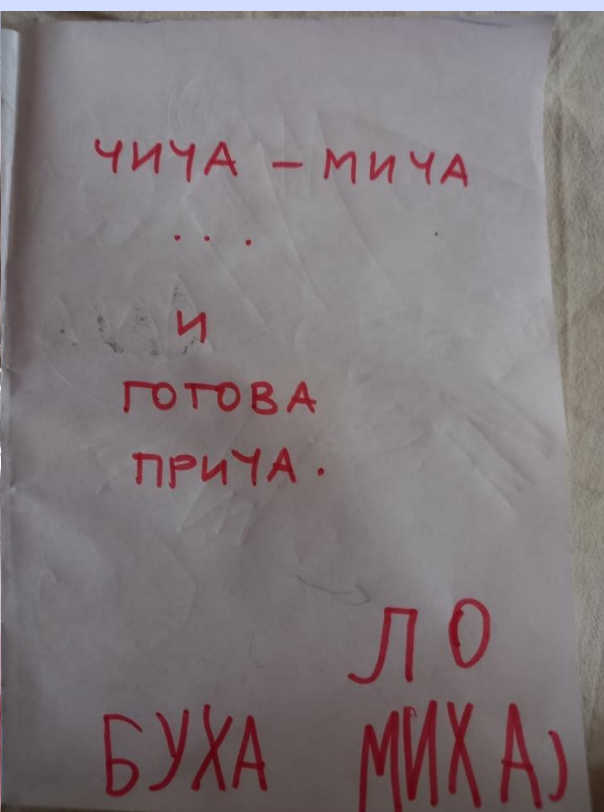
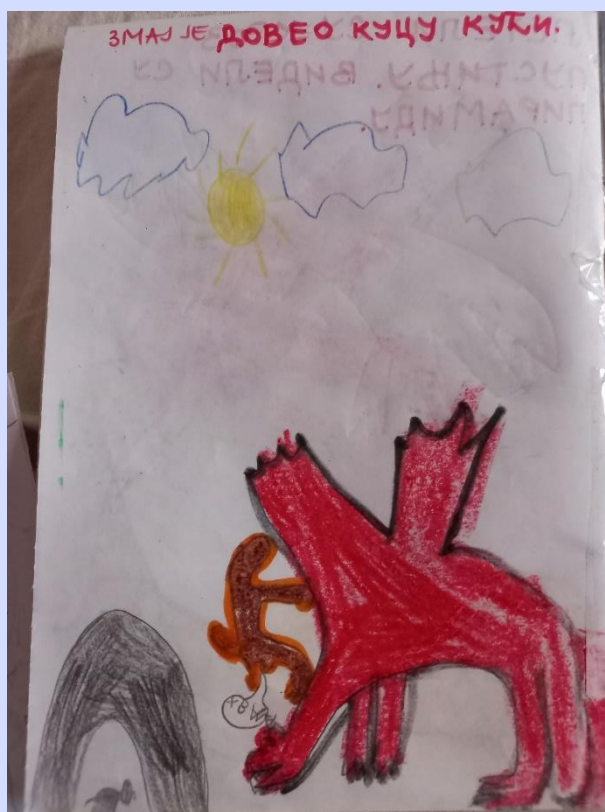
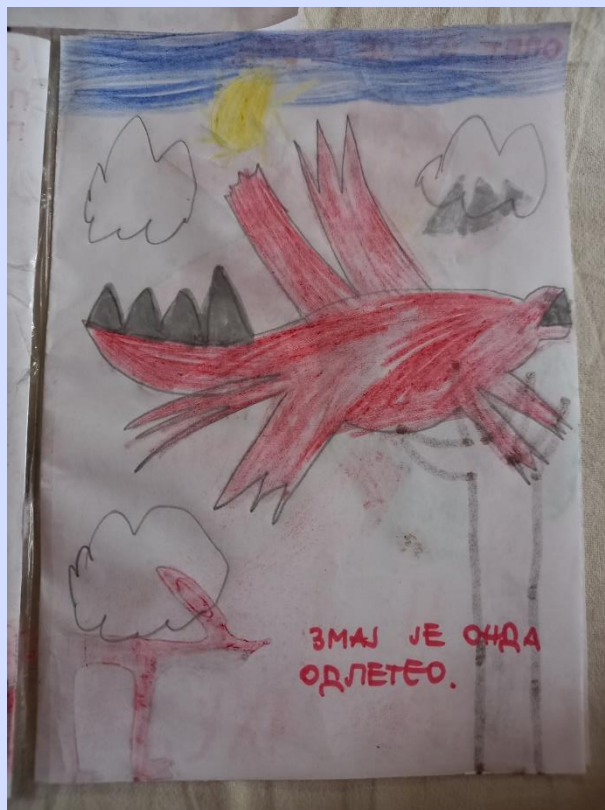

„Чудовишта из мора“
Аутор: Реља Момић, 6 година

„Прича о змају и псу“
Аутор: Михајло Буха, 6 година

КУЛТУРНА АНИМАЦИЈА ДЕЦЕ И РОДИТЕЉА

др Јасмина Арсенијевић

Студенти прве године основних студија ВШССОВ су, у оквиру вежби на предмету Менаџмент у предшколском васпитању и образовању, током пролећа 2023. године истраживали културну понуду за децу предшколског узраста у градовима Србије и сачинили пројекте културне анимације намењене деци и родитељима. Пројекти су презентовани 25. марта, а изабрани радови биће изложени у просторијама Школе.

Студенти су истраживали културну понуду Београда, Новог Сада, Кикинде, Јагодине, Суботице и Зрењанина и припремали се да у оквиру своје (будуће) улоге васпитача буду важни посредници између детета и културе, будећи и негујући културну потребу деце.

Студенти су издвајали и сумирали занимљива дешавања и манифестације не само позоришта, музеја, галерија и библиотека, већ су анализирали и представљали понуду културе у ширем смислу: спортски маратони, школе плеса, биоскопи, сајмови итд.

Портрет Џимија Хендрикса

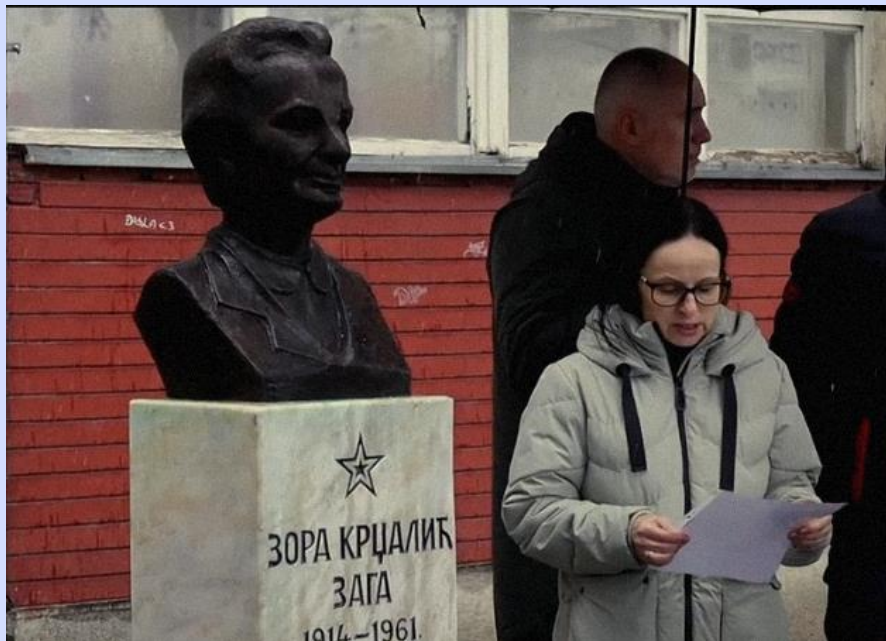
Милена Шкрбић

4. АПРИЛ – ДАН СТУДЕНАТА

Пригодним програмом и свечаном доделом диплома студентима који су завршили основне и мастер студије обележен је Дан студената и Дан школе. За студента генерације проглашена је Ержебет Тот из Новог Итебеја, а додељена је 101 диплома свршеним студентима основних и мастер струковних студија. Програм су припремили студенти наше школе, као и васпитачи и деца ПУ „Драгољуб Удицки“ из Кикинде.

Пре доделе диплома, уприличено је поновно откривање бисте Зоре Крџалић Заге, професорке српскохрватског језика и југословенске књижевности која је допринела оснивању Учитељске мешовите школе у Кикинди 1948. године, а која је шест година касније прерасла у школу за васпитаче. Од 1972. године Педагошка академија је понела њено име, а касније и Виша школа за образовање васпитача у Кикинди. Биста је дело академске вајарке мр Мирославе Којић, професорке наше школе у пензији.

Откривању бисте и свечаности присуствовали су и градоначелник Кикинде Никола Лукач и чланице Градског већа Валентина Мицковски и Мелита Гомбар.

ПОДРШКА КОРИСНИЦИМА ЦЕНТРА ЗА ПРУЖАЊЕ УСЛУГА ГРАДА КИКИНДЕ

Студенти Високе школе струковних студија за образовање васпитача помоћи ће корисницима Центра за пружање услуга социјалне заштите Наша кућа да се лакше укључе у градске активности, манифестације, спортске активности и тако допринесу локалној заједници. Реч је о пилот пројекту који реализује једина државна високошколска установа са територије целог округа и Центар за пружање услуга социјалне заштите, а у циљу унапређења квалитета живота корисника у средини у којој живе.

НОВА ИНОВАТИВНА УСЛУГА ИЗ ДОМЕНА СОЦИЈАЛНЕ ЗАШТИТЕ: КРУНА ВШССОВ И „НАШЕ КУЋЕ“

Како би се заштитило једно од основних права особа са инвалидитетом, а које подразумева равноправно учешће у културном животу, рекреацији, спорту и другим активностима у слободно време Центар за пружање услуга социјалне заштите „Наша кућа“ потписао је споразум о сарадњи са Високом школом струковних студија за образовање васпитача у Кикинди, чиме је практично започето пилотирање нове иновативне услуге у социјалној заштити у целој земљи:

„Формиран је тим Центра у коме се налазе три колегинице - то су Слађана Косаренко Станаћев, Николета Павлов и Весна Шавија и направљен је читав протокол за формирање једне нове услуге. У договору са Ангелом Месарош Живков, директорицом Високе школе струковних студија за образовање васпитача дошли смо до дана један када ћемо имплементирати читаву услугу, у овом тренутку јединствену у целој Србији у коју су укључени студенти и корисници нашег Центра" - испричала нам је Цецилија Шајбер, тадашња в.д. директорица „Наше куће“.

Ана Вукобрат, мастер асистент на Високој школи струковних студија за образовање васпитача у Кикинди задужена за област педагошких наука и руководицац пројекта додаје да на основу свог досадашњег искуства кроз двогодишњи стручан рад у установама оваквог типа, апсолутно разуме потребе али и проблеме са којима се корисници најчешће сусрећу:

„Истакла бих да студенти који су добровољно пристали да учествују у овом пројекту јесу студенти завршне године који су самостално изабрали предмет основе инклузивног васпитања и образовања. Сматрам да је то додирна тачка да се повежу ове две приче и да ће успешно имплементирати сва она стечена знања - да упознају кориснике, различите облике сметње као и њихове потребе и могућности".

У пилот пројекат који је заживео укључена су три студента треће године смера Струковни васпитач деце предшколског узраста. То су Александра Голић, Јелена Даљев и Огњен Лукић.

„Сматрам да је веома битно сарађивати са „Нашом кућом" и корисницима у циљу њихове што боље социјализације. Пријавио сам се из жеље да стечена знања применим на овај начин и сматрам да ће ми то помоћи и у будућности" - констатовао је Огњен Лукић, а са њим се сложила и студенткиња Александра Голић:

„Упознали смо се са свим корисницима и имали ту могућност да присуствујемо једној од радионица. То је на мене заиста оставило велики и посебан утисак и желим да наставим сарадњу и на тај начин се упознам што више са могућностима корисника „Наше куће" - изјавила је Александра Голић.

Видео прилози:

https://www.youtube.com/watch?v=Rpv9bCkuN1Y&ab_channel=TVKikinda

https://www.youtube.com/watch?app=desktop&v=jwmlAVZTCBE&feature=youtu.be&fbclid=IwAR39nd1eQWJm5MfhhsZj9rlgq2TRDQgb6nvYFRF7XE1MFUZYEdoxCwiM-c&ab_channel=Radio-televizijaVojvodine

https://www.youtube.com/watch?app=desktop&v=odmFzZbtmX0&feature=youtu.be&fbclid=IwAR2NiUzZCOzV7HL-SfQ8cngut4hjtsSZofXnzjMt06ch4HTKWdQ5bf5QWtk&ab_channel=Radio-televizijaVojvodine

Дејан Гњатовић

ОКИШАЈУ ДАНИ ПОНЕКАД

Окиша
У златно доба
Као пред смрт

Човек се
Немоћан
И без кишобрана туђих загрљаја

Почне сећати

И одједном види
Како све битно недостаје
И како је
Где чуда
Све битно ту

Мисао
Откуцаји срца
Срџба на животе
И још већа на смрти

И човек се
По божјем усуду или допуштењу
Усуди да сања

Уназад
Упркос
Унедоглед

Милена Шкрбић

Дејан Гњатовић

ПОКАЈАЊЕ

Не могу сви бити у загрљају

Знам

По себи

И не љутим се

Што ме нема у твој

Понекад само окише прозори

У недостајању

Прикраде се сенка

Неког оштрог угла

И под пазух се угнезди

Оживе успомене

Заковане прећутним пристанком

На заборав

Оживи свет кога нема

И кога

Можда

Никада и није било под сводом овим

Небеским

Оживи нада да ће пркос

Потрајати краће од вечности

И да ће се

Још у овом животу

Осмех вратити

На право

Прво

Никада изгубљено место

НОВЕ ОСНОВЕ ПРОГРАМА ИЗ УГЛА ДИРЕКТОРА, СТРУЧНИХ САРАДНИКА И ВАСПИТАЧА

У априлу ове године, директорица предшколске установе „Драгољуб Удицки“ из Кикинде Кристина Дрљић и педагог Роберт Вуњак одржали су предавање студентима основних студија на тему *Нове основе програма из угла директора, стручних сарадника и васпитача*.

Поред студената, предавању су присуствовали и наставници наше Школе, др Миланка Маљковић, др Мирсада Џаферовић, др Србислава Павлов, др Ивана Петковић, др Милорад Степанов, др Загорка Марков и др Ангела Месарош Живков.

ПРЕДСТАВНИЦИ ЗАВОДА ЗА ПРОУЧАВАЊЕ КУЛТУРНОГ РАЗВИТКА У ПОСЕТИ ВШССОВ У КИКИНДИ

У понедељак, 27. марта, у 11.00 часова у амфитеатру ВШССОВ одржан је састанак студената прве, друге и треће године основних студија са истраживачицама Маријаном Миланков и Богданом Опачић из Завода за проучавање културног развитака.

Састанак је уприличен у циљу прикупљања информација и предлога ради израде Стратегије развоја културе. Наиме, 2025. година је година када би Кикинда требало да постане национална престоница културе, а наша Школа са својим студентима и наставницима препозната је као један од ресурса за развој културе у граду. Поред студената, састанку су присуствовали и наставници др Миланка Маљковић, др Мирсада Џаферовић, др Ивана Петковић, др Милорад Степанов, др Ангела Месарош Живков и др Србислава Павлов.

Трибина о основама програма предшколског васпитања и образовања

Ана Вукобрат, мастер, др Србислава Павлов

У четвртак, 4. маја 2023. године, одржана је трибина путем ZOOM-а намењена студентима основних и мастер студија наше Школе.

Трибина је започела минутом ћутања чиме је одата пошта невиним жртвама које су изгубиле живот у масакру у ОШ „Владислав Рибникар“ у Београду .

Тема трибине биле су Основе програма предшколског васпитања и образовања „Године узлета“. Колегинице са прве године мастер студија Јелена Пантелић, Невена Солеша и Тијана Палатинуш и колегиница са прве године основних студија Татјана Лојовић припремиле су излагање о пројектном приступу учењу повезујући теорију са праксом, односно реалним програмом у вртићу.

Трибина је одржана у оквиру активности из педагошке праксе студената (Хоспитовање, Методичка пракса, Стручна пракса).

Још увек актуелна тема – реализација Нових основа у вртићу, трибина је уродила плодом и покренула дискусију свих учесника.

Милена Шкрбић

ДЕЈАН ГЊАТОВИЋ

НЕБОДИРИ У ТВОЈИМ ОЧИМА

Волим те небодире
У твојим

Изаткан пут у загрљај
И тај рам
Који њиме правиш
Штитећи од туђег света
Наш дом
Који смо саградили
Негде
Дубоко

У самом подножју маште

Усковитлаш моје речнике
Моју жељу за причом данима
И сваком

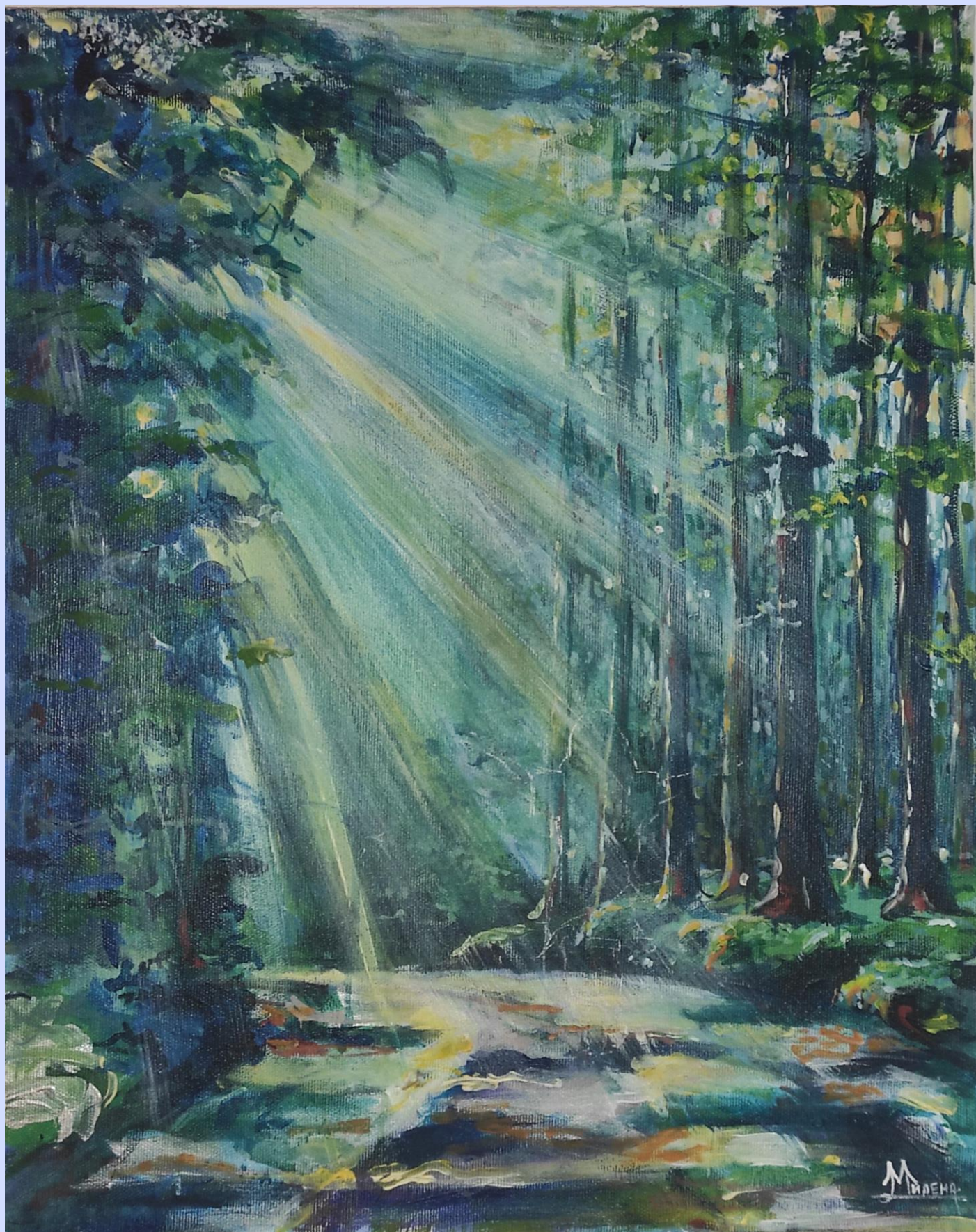
Усковитлаш мој мир
Да се учврсти на стени
Још више

Имам
До сада бар милион сачуваних загрљаја
За твоје раширене руке

Имам бар још милион слика
Како ћу описати твоје очи

Ти тихуј
И моли се

Да ме нема
И да сам заувек ту
Како ти тог дана срце у аманет остави

Милена Шкрбић

ЦРНО-БЕЛИ СВЕТ ДИМИТРИЈА БЈЕЛИЦЕ

Интервју с најпознатијим домаћим живим шахистом

Немања Савић

Прослављени шаховски публициста и шаховски коментатор, интернационални мајстор, новинар, извештач, и много тога још, Димитрије Бјелица спада у малобројну групу живих старих мајстора окупљених око древне игре, из времена кад је шах имао планетарну популарност.

Данас, након губитка ћерке Исидоре и оног што године носе, Димитрије сумира учињено за живота, себе сматра богатим човеком по искуству, али му не недостаје помало и разочарења и резигнације. Иако је постигао практично све што се може постићи за шаховском таблом и око ње, ушао и у Гинисову књигу рекорда, он и данас има шта да каже.

Ушли сте у Гинисову књигу рекорда, ви сте човек који је написао највише шаховских књига на свету.

Али не само шаховских, у Гинисовој књизи рекорда имам деведесет пет разних наслова, а имам тачно сто осамдесет издања. Имам два гинисова рекорда: педесет шест партија, један пораз и пет ремија, и други ми је, управо у Војводини сам направио – то је у Суботици било – симултанка на триста дванаест табли, где сам имао један пораз и деведесет ремија, а у Новом Саду сам својевремено имао четиресто двадесет партија са децом, и имао сам четрнаест ремија.

Казали сте једном приликом да сте пропутовали цео свет, и да сте због тога богат човек?

Па, једна моја књига има већ треће издање зове се „Видео сам цео свет“, а изашла ми је и књига „Новела о Глиги и шаху“. То је моја деведесета књига, где сам објавио и репортажу из ревије „Леа“ из Новог Сада, где су они бирали најуспешније породице на свету, и пише: Исидора и Димитрије Бјелица и Кирк Даглас и Мајкл Даглас. Онда тамо пише: „Бјелица је обишао цео свет и зарадио је пристојне паре“. Међутим, никад нисам ишао за новцем, ја сам увек новац улагао у путовања, и друго, све награде које сам добијао, а ја сам добио досад четири оскара, добио сам награду за литературу и за филм, награду Стаунтон, онда за ову видео-касету о Црвеној звезди – Џајић ми је дао награду, ја сам ту награду дао да дечија репрезентација може да иде на Олимпијске игре у Украјину. Увек сам поклањао награде, ал' добро, увек сам имао новца толико довољно да могу да дођем до краја света. Имао сам увек довољно. Штоно кажу „страни плаћеници и домаћи издајници“ – е, ја сам увек радио за стране листове, рецимо лондонски „Тајмс“. Писао сам из свих крајева света, онда сам стални акредитовани, шеф дописништва једног шпанског телевизијског студија „ПВС“ из Мадрида. Он ми је

омогућио да дођем до интервјуа са најславнијим личностима. Ја сам био код папе, код Арафата, направио филм о Арафату, последњи интервју Раџива Гандија, онда са Долорес Ибарури, краљем Тирендром, јер овај директор телевизије, он је увек знао шта ће се десити. Он каже: „Иди у Непал – убиће краља“. Ја одем, направим интервју, он га прода целом свету. Онда каже: „Иди у Индију, направи интервју са Раџивом Гандијем“. Направим интервју са њиме, и он то прода по целом свету, онда каже: „Иди на Пале, сад ће Караџић да оде са места председника“, ја направим интервју, и тај интервју ми је тражио Еди Грант, онај црнац, певач са Барбадоса. Ја сам му дао и Караџића и Арафата. Он пита: „Кол'ко то кошта?“ Ја кажем: „То је бесплатно“. И он је мене позвао, ићи ћу да играм са њим магични шах. Ја сам лансирао магични шах управо за ову децу из Новог Сада, то је школа „Милан Петровић“. Они су основали шаховски клуб магичног шаха. Они су хтели да се зове „Бјелица“, ја сам рекао: „Не, ја сам скроман, нек се зове 'Глигорић, Ивков и Бјелица'“, и они производе магичне коцке, шаховске и карте. И ја сам њима дао цео приход, и мени је драго да сам могао да им помогнем да они, рецимо, летују на мору.

Карпов је познат као поштовалац нашег народа, а Ви сте познати као његов велики пријатељ.

Па, јесте. Ја сам основао Дечије олимпијске игре 1993. године у Линаресу у Шпанији. Карпов ми се придружио '95. а ми смо организовали у Новом Саду Дечије игре, и он је стварно велики пријатељ Срба, и он је долазио кад је било најтеже, међутим, ми смо такав народ. Ми смо рецимо, када је Гари Каспаров рекао да треба бомбардовати Београд, онда му је онај Шаховски информатор и Матановић, дали су му награду од хиљаду долара за неку партију, као лепа партија. Ја сам питао Карпова: „Каква је то партија?“ Он каже да је то партија коју је Каспаров узео од Таљевих анализа. И то је просто невероватно!? У нашој земљи је такво правило, рецимо: Карпов и ја покренемо Светску шаховску ревију 1986. године, ревију која је оцењена као најбоља на свету, исти тај Матановић, заједно са председником Шаховског савеза - био је Салко Селимовић из Босне - забране нам штампање на територији Југославије, јер је то конкуренција њима. Ми одемо у Дубаи на олимпијаду и лист „Калеј тајмс“, за који сам ја писао, одштампа нам цео тираж бесплатно, и убаце рекламе. Онда, издавачка кућа „Политика“ објавила ми је 26.000 књига „Краљеви шаха“, То су комплети књига, две хиљаде комплета по тринаест књига, онда је тај Матановић послао свог неког пиона у издавачку делатност да се заустави штампање. Уредник Блечић и директор је био Даничић избацили су га напоље, штампали су, и ја сам им поклатио цео хонорар због тога, и добили су награду. Невероватно је, у овој земљи, рецимо, ја мислим да и у другим областима је тако, да не воле – то је и Иво Андрић исто написао једном – не воле да се неко истиче. Рецимо ревија „Леа“ је објавила да смо ми најуспешнија породица заједно са Кирком Дагласом и Мајклом Дагласом, послали су свим листовима - ни један други лист није објавио, и направио сам књигу „Новела о Глиги и шаху“ и ту сам дао цео текст – из ината, дао сам

текст који се зове „За шаку долара – награда америчког биографског института“. Тај текст је објавила „Борба“, и у ствари то је прича о томе како Амерички биографски институт награђује. Рецимо: исти тај Матановић је наговорио неког пријатеља да објави у „Политици“ како је он уврштен међу петсто најутицајнијих људи на свету. Ја сам отишао у Студио Б и тада ми Ђоко Вјештица каже: „Јеси видео он, добио награду!“ Ја кажем: „Ђоко, да се кладимо: добићеш је и ти и Којадиновић, који је тад био директор, исту ту награду и моја баба Јока која је умрла у деведесет деветој години пре више од педесет година.“ Каже: „Како?“ Они пошаљу на милион адреса и кажу: „Уврштени сте“, и ко уплати сто десет долара, онда му дају и диплому, а и ако не уплатиш, онда можеш да се као хвалиш. Ја сам то објавио у „Борби“, и то је изашло у овој књизи „Новела о Глиги и шаху“, и онда то јер било и на интернету, јер на тај начин се борим против те такозване шаховске мафије, борим се за права деце. Ја сам организовао тринаест дечијих олимпијада где су деца увек имала бесплатан боравак. Ево, рецимо, ја имам кућу доле у Игалу и рекао сам: десеторо деце може да станује бесплатно у мојој кући. Секретар савеза Марко Марковић, и био је овај Шакотић, секретар Шаховског савеза, они кажу: „Немаш ти право“. Они морају да станују у најскупљем хотелу да би они дигли харач. Исто је било у Суботици. У Суботици мене телевизија зове и каже: „Да л' ћеш доћи да нам даш филмове?“ Ја кажем ја ћу дати филмове, и не тражим никакав хонорар, али нормално је да будем тамо у хотелу. И онда су они назвали оног Шакотића и он је рекао: „А не, Бјелица нас критикује, не може он да станује у хотелу“. И тако се ја борим са том шаховском мафијом, борим се за права деце, и тој деци сам обезбедио да они на тим свим олимпијадама имају смештај.

Можда Вас ипак људи највише памте по шаховским књигама?

Моје књиге стварно иду фантастично, ево: „Шаховска читанка“ доживела је тринаест издања. Сливница за децу, рецимо, раније је издала Матица српска у Новом Саду, три хиљаде су штампали, директор Грујић је узео филмове, фирма је пропала, нису ми платили хонорар, онда сам ја дао БИГЗ – у, БИГЗ је објавио, они су врло брзо пола тиража продали. Ја одиграм симултанке, ево рецимо Апатин је откупио сто комада. Апатин је поделио деци, и тамо сам организовао Теслин куп, и тако, увек има добрих... као и у шаху: црна поља и бела поља.

МИ НЕМАМО НИ ЈЕДНОГ ВЕРНИКА, А ДАЛИ СМО НАЈВИШЕ СВЕТАЦА

ИНТЕРВЈУ С МАТИЈАМ БЕЋКОВИЋЕМ

Немања Савић

Последња велика песничка звезда из времена кад су поете били друштвено признатији, академик Матија Бећковић (1939) укратко се за наш часопис осврнуо на властито животно и песничко поимање света.

Мало је знано да су, попут песама ваших колега, и ваше песме компоноване, поготово оне с почетка каријере?

Па, некад су поезија и музика биле неодвојиве, и како каже онај слоган: „Заједно смо јачи“. Док су се уметници држали заједно; што музичари, што сликари, што песници, некако је то било добро, и боље и за музику, и за поезију и за сликарство. И сад има таквог уједињавања, и надам се да ће га бити и још више.

Можда је најједноставније питати или рећи: Душко Радовић?

Имао сам срећу да пријатељујем са Душком Радовићем и да увидим како смрт није учинила ништа да се ми раздвојимо. Толико сам га ценио и знао, да ја сад такође, гледајући његову слику знам шта он мисли и шта би рекао, тако да га не виђам физички, али духовно се нисмо растали.

Стоји ли и данас негдашња ваша максима „Ми немамо ни једног вјерника, а дали смо највише светаца“?

(Осмех) Изгледа да се у том смислу напредује, и да је светаца све више, а верника све мање.

Вера Павлодољска била је не само ваш песнички, него и емотивни почетак, једноставно, читајући ту поему из 1959. чини се да имате жељу да заокружите ваш циклус онако како сте и почели?

Нисам знао да ће ме тако далеко одвести та песма. То је била младићка песма коју је написао један матурант кад сви матуранти пишу љубавне песме. Мислио сам да се те песме пишу само у младости, и да их нећу писати никад више, али тај пролог у моју поезију заслугом живота добио је и свој епилог, па је та песма постала књига и постала целина тек са својим другим делом. Вера Павладољска је постала књижевни јунак, а била је једна ученица ваљевске гимназије, две године млађа од мене. Нисам ни слутио да ће постати мајка моје деце, и да ће се преместити из живота у поезију.

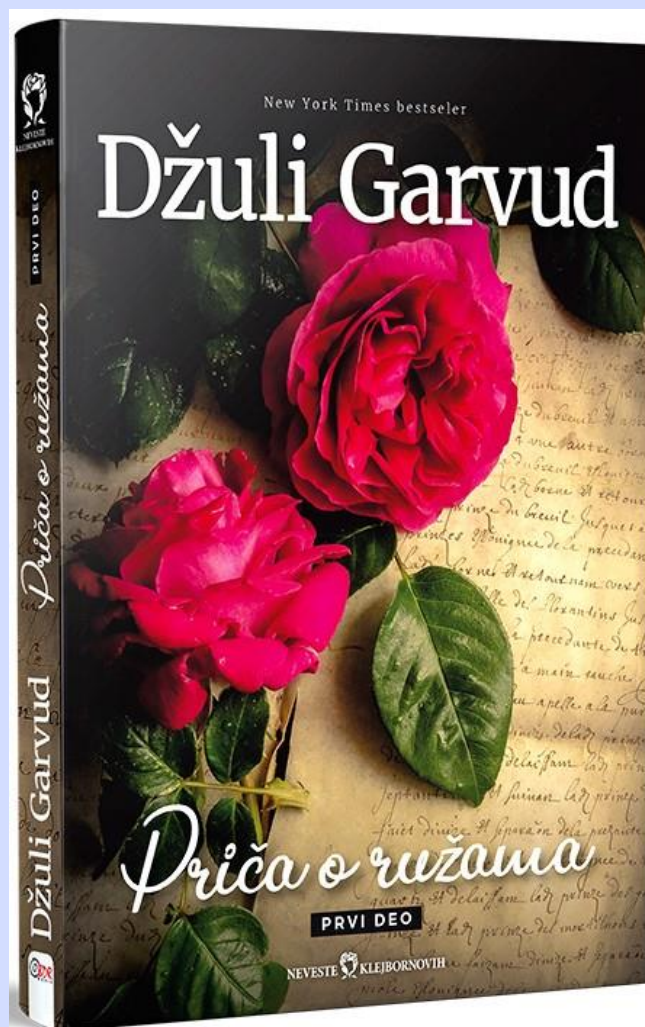
КЊИЖЕВНИ ПРЕДЛОЗИ

Никола Халаи

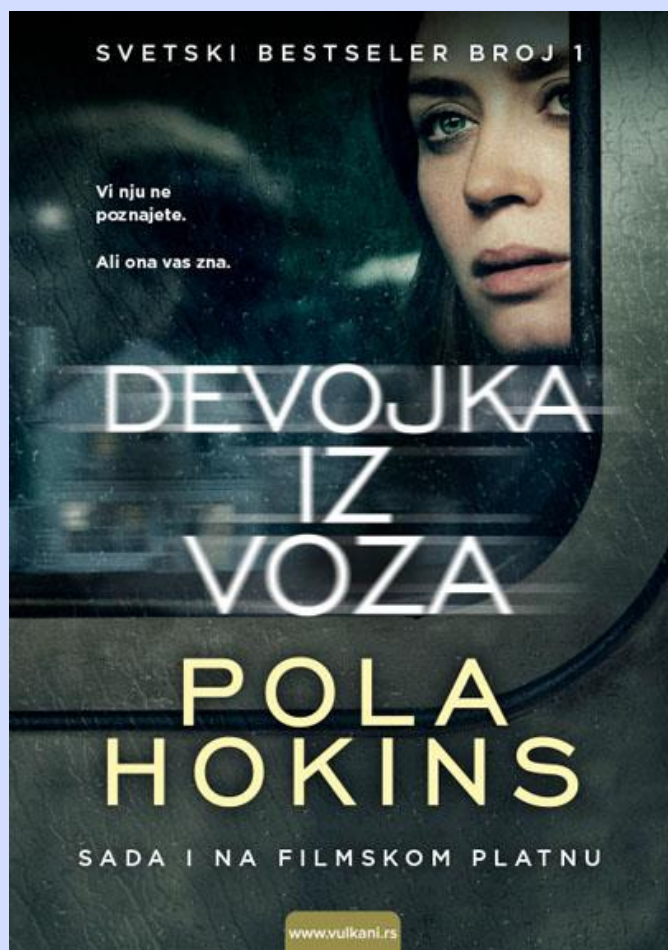
Што је истина? Све је само дојам. „Имам седамдесет година. На насловници изгледам као да имам седамдесет. Капци су ми отечени јер ме мучи алергија. Очи су ми стално црвене. Лице ми је мртвачки блиједо, кад га дотакне сунце, оно га поздрави пјегама. Не смијем се често, углавном буљим опсједнута страхом од смрти. У књизи сам се скинула до краја. Повремено се, ослобођена сваке таштине, осјећам одлично у својој старој, набораној, пјегавој кожи. Жена која у вас гледа, то сам ја. Ја стара. Ја уморна. Ја сита живота и сретна што сам жива. На мом се лицу срећа не види? Прочитајте књигу, срећа у њој чучи. Не чујете ме? Штета. Смијем се на сав глас.“ У аутобиографији Плес око Сунца, искрено и без улепшавања, Ведрана Рудан пише: о свом нимало безбрижном детињству, о деци и унуцима, о путу који је прешла од продавачице сладоледа на риви до најчитаније списатељице у региону. О томе зашто је у социјализму било немогуће добити отказ и како је она постала прва новинарка којој је то успело у новом хрватском демократском режиму. Коначно, Ведрана Рудан нам показује зашто је у животу најважније и најтеже без стида погледати себи у очи.

Извор: https://www.laguna.rs/n4411_knjiga_ples_oko_sunca_autobiografija_laguna.html

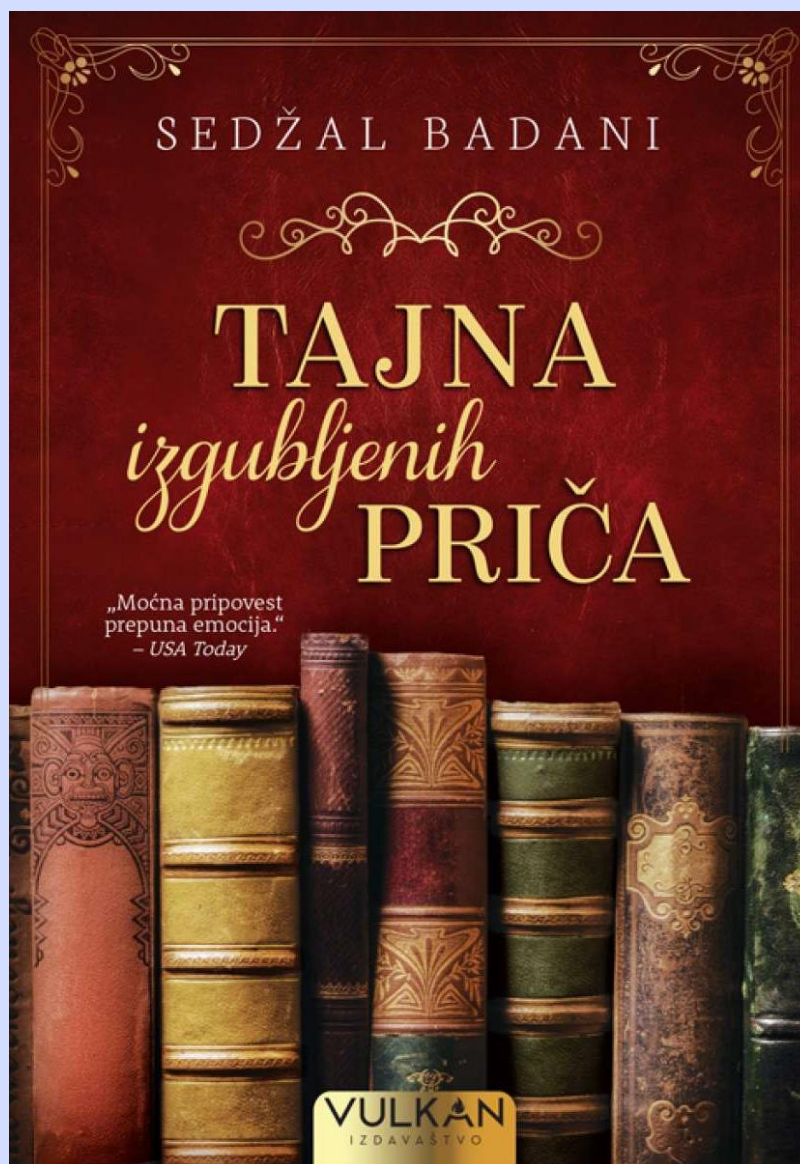
Четворица одбачених дечака покушавала су да преживе у опасним четвртима Њујорка шездесетих година 19. века. Једнога дана пронашли су колевку са документима и бебом. Девојчицу коју су нашли одлучили су да задрже и одгајају као сестру, и не слутећи ко је она. Повезани безрезервном љубављу и без крвног сродства постали су породица. У потрази за бољим животом кренули су на Запад, решени да Мери Роуз пружи најбоље образовање. Деветнаест година касније, чудна скупина позната под именом Клејборн живела је колико-толико мирним животом у Монтани и чекала повратак своје сестре са школовања. Али у исто време у мало место Блу Бел стигао је и адвокат Харисон Макдоналд који је трагао за давно изгубљеном ћерком лорда Елиота. Играјући на карту саосећајности, заробио је Мерино срце, али ни његово није остало равнодушно. Када на површину испливају све тајне из прошлости, шта ће нови живот понудити Мери Роуз и њеној породици? Овако почиње прича о Клејборновима...

Извор: <https://www.korisnknjiga.com/prica-o-ruzama-prvi-deo-naslov-215866>

Опсесивна љубав. Ледена дволичност. Притајено зло. Живот из снова претворен у ружну стварност. Ето видиш. Видиш шта си ме натерала да урадим. Сваког дана Рејчел путује истим возом и пролази поред куће у којој је некада живела, присећа се живота који је неповратно изгубила. У мноштву ушушканих приградских домова, поглед јој изнова лута до једног у ком живи срећан брачни пар ? двоје младих, лепих и наизглед срећно заљубљених супружника. Међутим, стварност је далеко од те идиличне слике, а Рејчел ће убрзо сазнати шта се крије иза затворених врата савршеног дома. Када се у мирном насељу догоди злочин, Рејчел ће схватити да је укључена у њега више него што је и сама свесна. Решена да открије истину, мораће да се суочи са сопственим демонима. Док се горке успомене и духови прошлости вешто прикрадају и одвлаче је све дубље у свет обмана, истина је много ближе него што ико може да замисли...У возовима су позната лица. Препознајем их и они вероватно препознају мене. Не знам могу ли да прозру оно што заиста јесам.

Извор: <https://www.vulkani.rs/beletristika/1478-devojka-iz-voza>

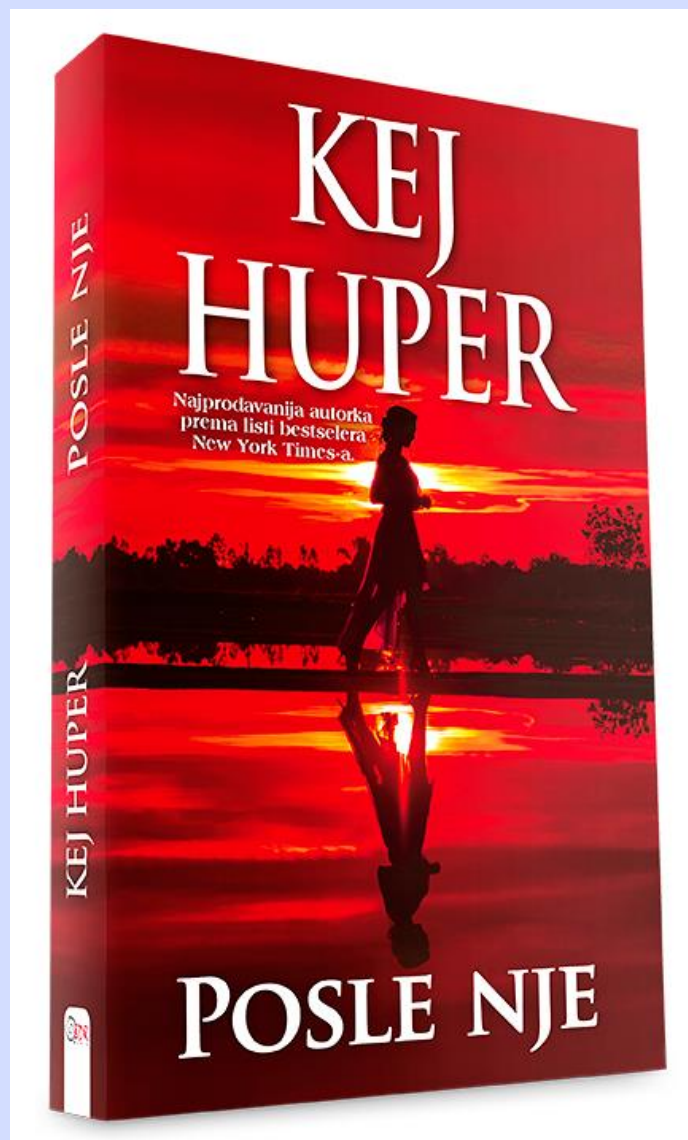
Џаји је срце сломљено. Након још једног неуспелог покушаја да добије дете, почиње да губи наду. Решена да поново пронађе себе, одлучује да напусти Њујорк и приближи се својим индијским коренима. Чим стигне у Индију, омамљена призорима, мирисима и звуцима који је окружују, заљубљује се у ову богату културу, која у сваком детаљу крије неки егзотичан шарм, и ускоро открива невероватну причу о својој баки и забрањеној љубави, која ће јој заувек променити живот. Тек након што сазна за храброст и неукротиви дух жена из њене породице, Џаја ће у себи пронаћи снагу коју није ни знала да поседује.

Извор: <https://www.vulkani.rs/beletristika/3449-tajna-izgubljenih-prica>

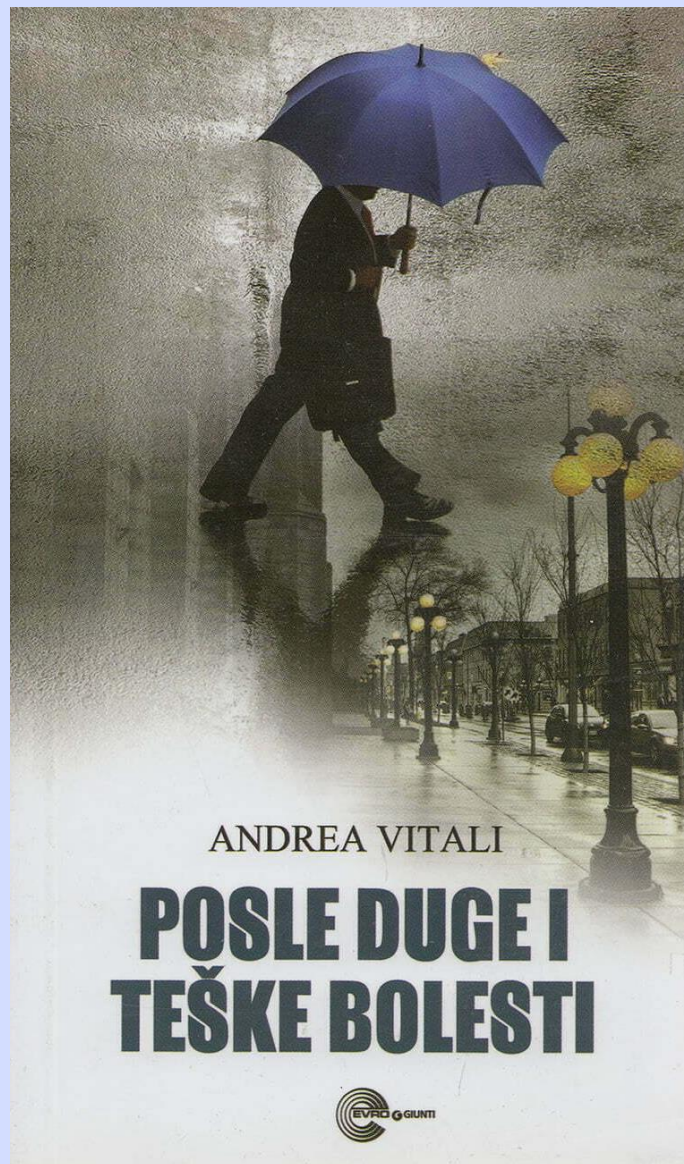
Од елегантних париских улица до самог срца Амазона, овај бриљантно написани трилер повешће вас у непоновљиву авантуру, препуну напетости и незамисливих обрта. Боем и уметница жестоке нарави, Ники ће унети вихор свежине у Себастијанов стабилан и беспрекорно уређен живот. Иако су оличење потпуне супротности, љубав ће планути између њих невероватним интензитетом. Убрзо ће се венчати и добити близанце: Камилу и Џеремија. Али брак неминовно креће ка горком крају: оптужбе, афере, презир... Након бурног развода, оба родитеља добиће старатељство над једним дететом – Себастијан ће кћерку врло строго одгајити, док ће се Ники држати попустљивог става према синовљевим несташлуцима. Године неосетно пролазе. Обоје ће поново изградити свој живот, што даље једно од другог. Онда једног дана Џереми нестаје. Да ли је побегао од куће? Или је киднапован? Ники нема избора – мора да се обрати за помоћ бившем мужу кога скоро да није видела седам година. Како би спасли оно што им је најдрагоценије, Себастијан и Ники морају да уједине снаге и крену у потрагу за сином. Док близина чини своје, они ће поново осетити блискост какву су давно искусили и запитати се да ли је заиста све заувек изгубљено...

Извор: <https://www.knjizare-vulkan.rs/trileri-misterije/17431-sedam-godina-kasnije>

У истој ноћи, али на различитим крајевима државе, две жене су доживеле саобраћајне несреће. Тај тренутак је постао невидљива спона између њих. Керолајн није преживела – Џоана јесте. Након удеса, Џоану прогањају чудни снови и неодољив порив да крене трагом својих визија које ће је одвести право у Клифсајд, градић у коме је Керолајн живела. Оно што Џоана није могла ни да претпостави је невероватна сличност са покојном женом. Инстинкти ће је натерати да истражи живот, али и смрт своје двојнице, склапајући делиће слагалице из прича људи које је упознала: Керолајнина смрт није била случајност, као ни Џоанин долазак у Клифсајд. Откривајући везу са мистериозном женом које нема, Џоана ће открити и незамисливе тајне свог живота.

Извор: <https://bdrmedia.rs/product/kej-huper-posle-nje/>

Четвртог новембра усред ноћи, доктор Карло Лонати добија хитан позив од пацијента којег добро познаје. Праћен ситном кишом, пешке прелази петсто метара који га деле од куће дугогодишњег пријатеља, бележника Лучана Галимбертија. Нажалост, једино може да констатује смрт од инфаркта. Ипак, нешто му не да мира, а током наредних сати појављују се знаци који потхрањују његову сумњу. Доктор не може да се одупре пориву да истражи случај: жели да сазна да ли је његов стари пријатељ заиста умро природном смрћу. Да би успео, мора задобити поверење Галимбертијеве жене и ћерке. И упустити се у игру лажи и полуистина, све до последње велике обмане...

Извор: <https://leo.rs/prodavnica/autori-strani/posle-duge-i-teske-bolesti-andrea-vitali/>

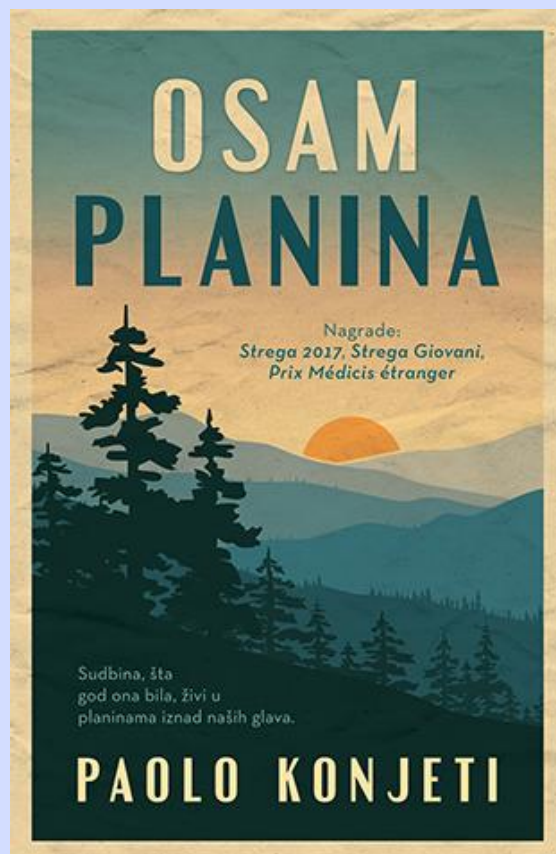
PAULO KOELJO

Alhemičar

Кад нешто желимо, читав космос ступа у заверу како би нам помогао да то остваримо. Роман Алхемичар стекао је посвећену публику широм света. Прича која плени својом једноставношћу и инспирише својом мудрошћу прати младог андалузијског пастира Сантјага, који из родне Шпаније одлази у египатску пустињу како би нашао скривено благо закопано испод пирамида. Нико не зна какво је благо у питању ни да ли ће Сантјаго успети да превазиђе препреке које му стају на пут, али оно што почиње као потрага за световним богатствима претвара се у потрагу за богатством које се налази у нама самима. Заносна, живописна и дубоко људска, ова прича представља вечни доказ моћи наших снова да нас преобразе и сведочи о томе колико је важно слушати сопствено срце.

Извор: https://www.laguna.rs/n2313_knjiga_alhemicar_laguna.html

Пјетро је дечкић из града, усамљен и помало набусит. Његова мајка ради у саветовалишту на периферији и има урођени дар да брине о другима. Отац је хемичар, тежак и фасцинантан човек, који се сваке вечери враћа бесан с посла. Пјетрове родитеље повезује заједничка, темељна страст: на планини су се упознали и заљубили. Кад открију сеоце Грана, у подножју Монте Розе, осећају да су пронашли право место: Пјетро ће проводити сва лета у том селу „смештеном између челичносивих планинских гребена с горње стране и литице која му је онемогућавала приступ с доње стране“, али кроз које протиче поток којим је опчињен од првог тренутка. Тамо га чека Бруно, тамноплаве косе и препланулог врата: он је његов вршњак, али уместо да буде на распусту, напаса краве. Тако почињу лета испуњена истраживањем и открићима, између напуштених кућа, воденице и стрмих стаза. То су такође године кад Пјетро почиње да планинари с оцем. Зато што је планина знање и она ће бити његова права заоставштина: „То је било моје наследство: стена, снег, гомила четвртасто отесаног камења и бор.“ Наследство које ће га после толиких година поново зближити са Бруном. Прича о пријатељству двојице дечака – а затим мушкараца – толико различитих да лице један на другог, пустиловно и духовно путовање сачињено од бежања и покушаја враћања, у сталној потрази за путем ка самоспознаји.

Извор: https://www.laguna.rs/n3801_knjiga_osam_planina_laguna.html

Пешчани сат представља причу о младим Београђанкама Сари и Соњи, које су као посао одабрале проституцију. Оне верују да живе живот из снова, али снови полако постају кошмари. Новац, блуд, луксуз. Страст, опсесија, љубав. Мрачне тајне, лажне груди, искрена туга. Друштвени гламур, душевна беда. Шта је то што младе девојке мотивише да се баве овим послом? Да ли је заиста све у новцу? Ко чини данашњу елиту? Да ли када волимо можемо да делимо особу коју волимо? Нека су од питања која роман Пешчани сат поставља.

Извор: <https://www.tamarakucan.com/shop/pescani-sat/>

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотеке Матице српске, Нови Сад

371.13

СТУДЕНТСКА бајка : лист студената Високе школе струковних студија за образовање васпитача у Кикинди / главни уредник Ангела Месарош Живков. - [Онлајн изд.]. - Електронски часопис. - Год. 1, бр. 1 (2020)- . - Кикинда : Висока школа струковних студија за образовање васпитача у Кикинди; Студентски парламент ВШССОВ у Кикинди, 2020-

Начин приступа (URL): <http://vaspitacka.edu.rs/studentski-casopis/>. - Два пута годишње

ISSN 2738-1323

COBISS.SR-ID 31373577

